

---

shrInivAsaguNAkaraH

श्रीनिवासगुण्डरः

Document Information

Text title : shrIshrInivAsaguNAkara

File name : shrInivAsaguNAkara.itx

Category : vishhnu, venkateshwara, stotra, vishnu

Location : doc_vishhnu

Author : shrIshailastAtayAchArya

Transliterated by : Malleswara Rao Yellapragada malleswararaoy at yahoo.com

Proofread by : Malleswara Rao Yellapragada malleswararaoy at yahoo.com

Source : Venkatesha Kavyakalapa

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

श्रीनिवासगुणः

श्रीः

अथ श्रीवरदाचार्यविरचितः श्रीनिवासगुणः ।

वाटिकल्ल्हीरवश्रीमद्भरदार्येण धीमता ।

व्याख्या श्रीवासकाव्यस्य लिप्यते पद्योजनी ॥

श्रीवेङ्कटेश्वरस्तोत्रमारभते-

श्रीभृत्सद्गुणोत्रशेभरभरो वेदप्रवक्तः शुभे

लोकस्वाधयस्त्रि सुन्दरतनो धीवारिभिः क्षालिते ।

सस्वैतद्भरदक्षिण शुभगुण सा लङ्कृतिर्विस्फुर-

त्सद्गुता कविता मया तव पदे दासेन भाव्याऽर्चते ॥ १ ॥

वाण्यास्योऽसमदृक् सलस्रवदनो धोसत्पुरोधाःस्वभू-

वृज्जिदात्तवरः पुराणवरकुत् तत्पुत्रकस्तत्सुतः ।

सेनेशो वरभाष्यकृत् तव परा घण्टाऽडमल्यं परं

यौष्माकीनगुणादिकं कथयितुं लक्ष्मीश शक्तो न डिम् ॥ २ ॥

व्योमाञ्जयितसीमभूमिकमपि श्रीभृद्भवद्वैभवं

तावञ्चित्सुलभं धृतामृतरसम् सञ्जवनेकौषधम् ।

यावच्छक्ति वदामि यामि सुसुभं तेनैव कास्त्र्येन कः

पानाशक्त एति प्रभुञ्चति पथो गाङ्गं सतृयेतनः ॥ ३ ॥

वाणीनाथमुभामरर्षिशठजिद्रामानुजार्थादिव-

ञ्जले सत्यपि शब्दशक्यशुभतायुक्ते त्रयीभावनि ।

काङ्क्षेथे पितरौ भमैव मधुरं शब्दं युवां श्रीडरी

लोकेश्यात्मजवाक्यये सति शिशोरव्यक्तशक्यं [ब्दं] यथा ॥ ४ ॥

अघटितघटनायां त्वत्समोऽस्मि प्रसिद्धा

वृषधरधव सा ते पण्डितंमन्थतेधुः ।

नुतिकृतिभरभारी दुर्घटं शास्त्रदृष्ट्या

परमिड घटयामि श्रीश शब्दार्थजालम् ॥ ५ ॥

पूर्वं व्यासमनुप्रविश्य मडितानुख्यार्थं शब्दान् स्वयं
तं पूजास्पष्टमातनोरसुपदे त्वं यौर्य [२] वत् कौतुकात् ।
अदैनं समनुप्रविश्य कुटिलान् शब्दानिमानुख्यरन्
मां डास्यास्पष्टमातनोष्यपि तथा शेषः इतार्थोऽस्मि हि ॥ ६ ॥

निशामुपनटन्मडानटकिरीटकोटिस्फुर-
त्सुधानिधिगलत्सुधामिलितगाङ्गाम्ङोपमम् ।
कवित्वमिड मे भुवि त्वदनुषक्तिमधुक्तिम-
द्विधेहि कमलानिधे युवनिपीतबालास्यवत् ॥ ७ ॥

धृष्टा सिद्धे न भजति जनिं किन्तु साध्ये ममेदं
यित्रं यित्तं स्वसलजतया शेषतामेव सिद्धाम् ।
लिङ्गद्वन्द्वस्फुरदजडिमत्वत्स्वपामिनुत्थै
वाञ्छत्युख्यैर्वृषधरशिरोनीलकल्पक्षमाज ॥ ८ ॥

रमाऽपि कुसुमाधिकम्रद्विमपाणिना सेवते
प्रमादरहितैव यत्तव तदङ्घ्रियुगं परम् ।
ममापि कठिने लुटि स्थिततयैव रक्तीकृतं
क्षमामिड कुरु प्रभो वृषधरेऽशक्ते मयि ॥ ९ ॥

कठिने ते मम यित्ते वृत्तिः शक्या न येच्छुभं कुर्वतत् ।
कुर्वन्ति तथा लोके नेदं त्याज्यं विभो किमायासेन ॥ १० ॥

विषणो त्वत्यदभाक्तुरुग्रजमितो ध्वान्तखलान्निष्पिबन्
धूमालि विबुधग्रजं शुचिमुषं शुद्धाः कलाः प्रापयन् ।
स्वाः पीयूषमयीर्द्रतात्तकशिमाधिडयो विशुद्धस्फुरत्-
सत्सङ्गोऽङ्घ्रिरुलश्रियै चरति ते श्रीश द्विजेन्द्रस्तपः ॥ ११ ॥

अरुणतरुणतरणि[[किरण] विकसज्जलवर्तिजलजगर्भाभम् ।
वृषगिरिधव तव चरणं शरणं करवाण्यनर्घशातार्थम् ॥ १२ ॥

अम्भस्सम्भरितालवालवलवद्विश्वम्भरारम्भव-
द्रम्भास्तम्भविभञ्जकः करिकरः शेषाद्रियूडामणो
स्सारंस्मारमुरुप्रभं म्रद्विमभागूरुद्धयं ते हिया
सङ्घोयं मुडुरेति कन्दरमुषं पीत्वा विष याति य ॥ १३ ॥

नाभिर्नी विमनीरनिम्नसरसी यत्पद्ममासीत्ततः
 त्वच्छ्वासानिललौव्याभाजि युवयोः पित्रोः पुरः पश्यतोः ।
 यत्रानेकमुभार्लको मधुरसव्यासाङ्गिभृङ्गीच्छटा-
 सङ्गीताब्धितरङ्गसङ्गतमनाः प्राश्नाति डोलारसम् ॥ १४ ॥

श्रासो मन्मरुन्मणिसुतु मुकुरो मन्स्मितं यन्द्रिका
 वेशभोरो वनमालिका वृषधरेङ्गोला तनुत्विण्णदी ।
 मध्वास्वादमदोत्पतन्मधुकरश्रेण्यम्भुभिन्तूत्तिर
 द्वायन्त्रं तव नाभिवारिजमिदं लीलामिक्लस्यै श्रियः ॥ १५ ॥

कुक्षिस्थत्रैलोक्यगलोकौघविमर्दप्रामोखूनत्वोदयभाजो वलयस्ते ।
 तत्सीमाकारा वलिसन्ध्यञ्चितरेषाः शेषक्षमाक्षोणिभृद्भव
 लक्ष्मीश विमान्ति ॥ १६ ॥

कुक्षिन्यस्तजगत्रयीजनघटासंमर्दजोखूनतासम्भूता
 वलयश्च सन्धय षमास्तत्सीमरेषा षव ।
 सध्दीरोदरबन्धनं विजयते तद्धारणार्णवक्षता
 सन्देशारयितं वृषायलशिरश्चूडामणो श्रीनिधे ॥ १७ ॥

श्रीवत्सचिह्नवक्षाः श्रीवत्सलतातिशाथिवात्सल्यः ।
 श्रीवत्ससक्तचित्तः श्रीवस्तजिदाङ्गुतिर्दरिर्जुयात् ॥ १८ ॥

तटित्पटुकुटीरभापटललेमपेटीरमा-
 घटीकुयतटीलसत्तरपटीरपङ्काङ्कितम् ।
 नमध्दृष्टय पश्यतोडरतरं तवोरस्थलं
 धगद्गितसदृषदृषधरेश चित्तेऽस्तु मे ॥ १९ ॥

कुल्लेन्दीवरगुच्छसुन्दरशिभा प्रान्तस्फुटाञ्ज
 ततोऽधस्ताद्गुच्छयुगाञ्जिताग्रन्त विलसन्मल्ल्यग्रसत्पल्लवा ।
 अप्रामोपमगन्धकान्तिमुद्गुताव्योमाम्भुजम्लानता न्यस्ता
 यम्पकमालिकोरसि विभो केनापि शुद्धेन ते ॥ २० ॥

अेका त्वत्यदजा समुद्रमगामत्सिन्धुः परा वार्षिजा त्वां
 शेषद्विगुलं श्रिता यकयकनीरा लसच्छैवला ।
 स्वञ्जेन्दीवरशङ्खयकमिथुनावर्ता स्फुरत्सैकता
 स्मृत्याऽप्यर्थितञ्जवनादिकुलदा पापापनोदक्षमा ॥ २१ ॥

त्वद्दृक्पुष्पवदंशुजार्धलसनस्वापं

मधुप्राग्मासोपानैर्वलिभिस्समेत्य शिशवे नाभीजुषे यारुजे ।

दातुं स्वीषधिकजयमञ्जमनिशं उस्ते वलन्ती भवद्-

वक्षस्थाभवरोगिणे दिशति मे किं नामृतं सत्कृपा ॥ २२ ॥

श्रीस्त्वल्लोचनपुष्पवत्करयैरर्धप्रबोधं मधु-

आज्यञ्जं तव नाभिपद्मशिशवे वत्याभ्यसोपानकैः ।

गत्वा दातुमिवौषधोज्ज्वलघृतं शङ्खं वलन्ती भवद्-

वक्षस्था भवरोगिणे दिशति मे किं नामृतं वत्सला ॥ २३ ॥

पश्चाद्ब्राह्मयुगेन पद्मयुगले लक्ष्म्या समीपं स्वकं

नीते तावकमीक्षणं दिनकरश्चन्द्रश्च गोव्यापनैः ।

येकं विस्फुटयन् परं मुकुलयन्त्रित्यं सभृङ्गस्वन्

तस्या वक्त्ररुचिं कलां कुचरुचिं किं प्रापयत्यभ्युत ॥ २४ ॥

यञ्चल्लोकजयेच्छपञ्चविशिभज्यावाडरावावली-

स्वादुत्वापडमाधुरीरसपिबद्वायासुधाशीकरैः ।

जन्त्यान्धोमलतीसमुद्गतकलादेशैस्त्वदीशश्रुतिं

मातस्सिञ्चसि मा कथं मम कृते वीक्ष्यापि मे भद्रशाम् ॥ २५ ॥

भोगी यन्मनगन्धसङ्गमृदुतावृत्तायतत्वैर्भवद्-

आडुश्रीजयदीधीरितो वृषगिरिं मत्वा जगद्रक्षणार्थात् ।

आडोः पोष्यघनाञ्च भक्षितजगत्प्राणं घनद्रेषयुक्-

स्वं न्यूनं तव वीक्ष्य केतनमगाद्ब्रह्मीकरन्म्रं भयात् ॥ २६ ॥

वाराशिजादिनिजनारीसमूडकुयनीरोत्थकुडमलगणे

तारेट्टकलानिकरमूरीकृतोल्लसनभीरञ्चितं कृतवती ।

स्फुराङ्गुलिप्रततिसारप्रसूनततिराराद्दृताङ्कुशदशा

कूरासुरेट्टकरिणि ङा राजते नभरपारम्परी तव डरे ॥ २७ ॥

अन्यावार्यातिभीमप्रतिकलरडितापारपाभास्मदीक्षा

दोषार्तौ पुष्पवन्तावरिदरकपटौ त्वन्मुपेनेक्षणोत्तौ ।

छञ्चन्तौ साक्षितां स्वां मदितरविषयां पापनुत्ति नु

नात्तप्रत्युक्ती त्वत्तुतो वा परमिड वसतः किं वृषक्षमाधरेश ॥ २८ ॥

धराधरधराधरं तव सुधाञ्जरीमाधुरी-

निराकृतिधुरन्धरं दृढतरं निपीयाडवे ।

दरस्तव सुदुर्द्विषोर्ध्वनिमिषेण ङि श्रोत्रयोः

सुधागरलवृष्टिदृढभवति पुष्टिनष्टयोः कृते ॥ २९ ॥

स्यालं श्रीश दिनेदिनेऽक्षतजलध्युत्पत्तिमस्तोपमत्-

वद्वङ्नाभिभवेष्यथाऽऽगतमथ त्वत्यत्रप्तेन क्षतम् ।

डीतं पीतकलकुटुर्भरगरं ङा कालचक्रे विधुं

विन्यस्य भ्रमयस्यजेन विगरं कर्तुं रवात्तत्पितुः ॥ ३० ॥

मत्वाऽऽस्याकमणोत्कमक्षियुगलं त्वरष्टमश्रुरेभा नता

तन्मध्यं तव योत्रतानुनयनेकृत्वासा जगाम श्रुतिः ।

स्वानुल्लङ्घनधीः समीपमलिकं भ्रूसीमलोलीकृते

मूर्धन्यग्य कयं स भागमपरं भीत्या डिमु श्रीनिधे ॥ ३१ ॥

न्यकृतकमलोलसितं श्रुत्यन्तनिषक्तमस्तमिथ्यादृष्टिक् ।

दृष्ट्वेव भक्तवृन्दं दृढयमासीत्तथा वृषाद्ग्रीश ॥ ३२ ॥

आघ्रातुं मुष्मभीश किन्नु भवता कुन्प्रजः प्रापितः

किं कारुण्यसुधाब्धिक्केनपटली शित्ताद्भङ्गिर्निर्गता ।

लग्ना त्वद्ददनेन्दुपानसमये माधुर्यलोभाद्भरात्

किं लक्ष्मीरथवा [२६भा] मुकुन्द किमिदं मन्स्मितं तेऽथवा ॥ ३३ ॥

बन्धूकाम्बुजकुन्दयम्पकसुमान्योष्ठाक्षिदन्तावली-

घ्राणं मुष्यरुचीलया समभवन् युगमं तु सारङ्गयोः ।

शाप्यन्तस्पृश्याल्वदभ्रमडिमश्रीदृक्त्वमाश्रित्य किं

तत्र श्रीप्रिय सर्वगन्धरससल्लब्ध्या सदा मोदते ॥ ३४ ॥

आराध्याराधन[क]परिशोधकवेदावलीधियै भवतः ।

छन्दःप्रवक्तुरास्ये विमले रदमालिके भवतः ॥ ३५ ॥

अघटितघटनालक्ष्यं वङ्त्रेन्दी श्मश्रुतिमिरमेतत्ते ।

नासायम्पकनिकटे भ्रूभृङ्गश्रेण्डेव लक्ष्मीश ॥ ३६ ॥

जित्वा प्राकृतसाधनैर्जगदथो साध्येतरांस्तैर्मुनीन्

दिव्ये ते धनुषी भ्रुवौ रतियुतस्तूण्यौ य जङ्घे स्मरः ।

वर्षेन्दीवरजालमङ्घ्रिकरदृग्वङ्त्रं य पद्मान्यडो

यतैः प्राप्य यकार पुरुषमणो तैर्वल्लवीस्त्वद्विटाः ॥ ३७ ॥

साराथिरधुतिकनीराभिरामतरधाराधराधिपघटा

दोराडवप्रययधीरानुशासितभगोराशिजायुततनो
स्वाराण्मुभात्रिमुभलीरालियुज्मकुटभाराजिदीपपटवी
नीराजिताङ्घ्रियुग नारायणाद्यपरमारादशर्मं डर मे ॥ ३८ ॥

वृन्दीभूततमिस्रबुद्धिकलयन्याडांशुभामाएवली-
शङ्कामङ्कुरयत्सुरत्तरुयिरं शेषायलाधीश्वर ।
भङ्गं मूर्द्धङ्कुज्मलं कबलयन्नम्राधराश्यागिरत्-
त्वत्कारुण्यकलामिव प्रकटयत्येतत् किरीटं तव ॥ ३९ ॥

अलिजलधरबलभिदुपलतिमिरलधिमकलनसबलकबररुयः ।
जनदृगगुणपरिदृतिमतिकृतपरिवृति
भवति तव नु सुम मकुटम् ॥ ४० ॥

श्रीभृद्भुङ्कयं श्रमैककुलदं किं ते किरीटं मडत्
चित्रं मन्मकुटं शिरस्स्थमपि मे भिन्नद्वैभरं भासयत् ।
सद्भयं परमं पदं त्ववति ते प्राचीनमप्युत्तरं
सर्वस्मात्परिपूरयत्युरुतराः स्वाशा मडद्वैर्षते ॥ ४१ ॥

साक्षिण्यामतमा दयां तव गता सर्वार्थविन्माधुरीयुङ्
श्रुत्यन्तपदाभिरामनिनदा सर्वैस्त्वदीयैस्सड ।
त्वद्भ्रष्टैव सडस्रधा निकटभाग्भूते जगद्भूर्वुडं
त्वद्भृन्मन्मकुटप्रसिद्धिमधिकां श्रीवल्लभ श्रूयताम् ॥ ४२ ॥

शेषत्वेन निरुपितं गुरुवरैस्तच्छेषतामाश्रितैः
स्वामित्वं निरुपाधिकं भजदडो निर्दोषमत्स्वत्वभाङ् ।
लक्ष्मीभागधरीकृतं तु भवता लोकानुकूलं पुरा
त्वामुद्दास्य तव प्रभुत्वमकरोन्नो वेत्सि किं तत्प्रभो ॥ ४३ ॥

गावो यत्र निरुप्यमाणविलसद्रूपानुगच्छधृदः
सोत्सृष्टा विद्यरन्त्यडो सुमनसां पद्माऽप्यजनां गवाम् ।
शीर्षेषु प्रतिभाति निर्मलदृशाम् त्वद्गत्युपायात्मता
यस्मिन्नेव विभाति तेन सदृशं लक्ष्मीश किं वर्तते ॥ ४४ ॥

गोडादेर्मनुजास्त्रिविष्टपसदस्तेषां पयोजसनः
तेषां तस्य य वेङ्कुटायलपते श्रीशस्य ते श्रीश पादद्वयम् ।
यत्तस्यापि डि पादुकामणिमयं संरक्षकं पुंमणिव्याकीर्णं
तदनन्यरक्षककथं मां सर्वदा रक्षतु ॥ ४५ ॥

स्तोत्रं गोत्रापतीनां न कुरु मुष्ण मुधा स्वाय ते ज्ञा यद्वि स्युः

नो ज्ञानन्युक्तिशक्तिं त्रियतुरपदधीलोलवायो यद्वि स्युः ।

दुर्वाभर्षगर्वाः परिभवयतुरास्त्रिभुयो यद्वि लभ्याः

नात्मश्वाधां सङ्गते न तव इललवस्तद्भज श्रीनिवासम् ॥ ४६ ॥

नो गच्छेः कविते सुते क्षितिपतिं त्वं यन्मन्दु धने

गन्धे लोलतया ससंशयभुधकूराडयस्तत्र छि ।

अन्योन्यैक्यगलत्कुदूषणविषाः साध्वोषधिस्पर्शतोऽप्ये

त्वां अत मारयेयुरयिरात् तत् पत्रिपत्रं भज ॥ ४७ ॥

भोद्धारोऽपि सम्भिद्धमत्सरतया नाद्धावळित्यायाणाः

शुद्धोक्तिष्वविशुद्धबुद्धिजननश्रद्धालुतात्युद्धताः ।

मद्धीकानपि विद्धयन्ति कविते श्रद्धत्स्व तेमेऽद्धावथोऽ

अद्धक्ष्मेशगुणा जगद्धवपदे नद्धा ममृद्धा भव ॥ ४८ ॥

विद्धद्वेषभूतो मुधापदगणाः प्रोश्चैस्स्वरा निस्त्रपाः

सङ्केतेन परस्परं स्वविजये साक्षित्वमध्याश्रिताः ।

सद्धुद्धीनपि वञ्चयन्ति विबुधान् भूपान्तिके नास्तिका

विधावित्तविधातुका भुवि इते लक्ष्मीशमेवाश्रय ॥ ४९ ॥

गौर्गा गवा गवे गोर्गोर्गवि गौर्यस्य पाति यः ।

वराय पीडकान् व्याप्तान् दत्ते तं श्रीनिधिं भज ॥ ५० ॥

वृषायलेशितुः पदाश्रिताः कुम्भुदाऽऽपतत्-

इलादिवन्मडाइलार्थिनोऽप्यवान्तरं इलम् ।

अकाङ्क्षितामपि श्रियं प्रयान्ति शेषवृत्तिसत्कला

परेरितां मर्डी पुरेव तस्य पादुका ॥ ५१ ॥

आराद्धेगादरिष्टं भवति अडुतरं यत्पदाब्जानतानां

सव्यौ भागौ यदीयौ निरवधिकरुथी यारुभाभ्यां य माभ्याम् ।

विभ्राजत्पुष्पवद्भापरिडसनयणे यत्तराभ्मोजडेती

श्रीनाथः श्रेयसी सोऽप्रतिमबलभवासङ्गयधीने करोति ॥ ५२ ॥

वनथर राम पुष्टवरगो द्रुडिणार्थतनो

विरथितसूत्रवेदमयकाव्यपुराणतते ।

परम्पयोधिञ्जवशुभदृशनिवासरते [पर] मयि य

वसस्यडो सकृप वत्सल माधिपते ॥ ५३ ॥

उधत्सूनसमीपभाङ् परभृता दृष्टं द्वितीयक्षणा-
 प्राभामार्दवमिद्धसूनजयकृद्गन्तावलीसङ्गिनः ।
 लक्ष्यास्वाधरसस्य नित्यमृदुतारुण्यस्य याटीकते
 शेषाद्रीश तवाधरस्य किमु भासम्पल्लवं पल्लवम् ॥ ५४ ॥

गौर्यस्यामरवैरिनाशनपटुस्तर्कानाथायलो
 धामैतन्निधिमानुकुञ्चिदलयुगोडाविडारास्पदम् ।
 वत्सं तत्पदवैरिडोतिकपटग्राडिच्छिदावर्णितः
 कामस्तच्छतजित्तनुस्तदितरा श्रीः पातु देवस्स नः ॥ ५५ ॥

कामो यस्य जगज्जनिस्थितिलयव्यग्रस्तनुस्तच्छतो-
 तृष्टा श्रीसितरा ततो ङि लृद्यं तन्नित्ययोगोभवलम् ।
 भोगस्तत्पथदूरवर्तिमडिमा तद्गद्गराद्रिः पदं
 नित्यं धाम तदेकनम्रसुलभं तद्भान्मुदे सोऽस्तु नः ॥ ५६ ॥

त्वत्कैडुर्यार्थदिव्यामिततनुजननीं श्रीश शक्तिं न कुर्वन्
 वित्ताशां वर्धयेश्चेत्सुचिरमनुसृतैर्नैकदेशैर्धनाढ्यैः ।
 मत्पर्वण्येव दत्तं किमपि परिमितं साम्भु कृच्छाद्ग्रहीतुं
 बह्वीर्मे पार्थिवीर्वा सपदि दिश तनूर्वेधुडैःपि मान्याः ॥ ५७ ॥

नागं पुष्करपुष्करलृद्यगतं नकास्यरुध्दाङ्घ्रिं
 भ्राजत्पुष्करपुष्करं स्मृतजगन्मूलं त्वरक्षो जवात् ।
 तं त्वां पुष्करपुष्करायितसमोत्कृष्टं मणीन्द्रप्रभा-
 स्फूर्जत्पुष्कर पुष्करप्रभुमडातल्याश्रये श्रीनिधे ॥ ५८ ॥

दीनं मां कमलासमाश्रित नतं त्राडीति वाचं मम
 श्रुत्वा किं न करोषि सुन्दर शिरःकम्पं समन्दास्मितम् ।
 मदीनत्वतमश्रुटाप्रतिभटस्फूर्जत्किरीटाग्राणी-
 प्रत्युभोपलङ्गालङ्कल्यथपलामालासमुद्भासितम् ॥ ५९ ॥

चित्रं रमाधव यशोमुक्ता रन्ध्रोज्जितास्तवानन्तैः
 परिगुम्हिता गुणौघैः सुदृशां लृद्यङ्गमा विभान्ति ॥ ६० ॥

अनर्धङ्कलदायके प्रणतिमात्रसाध्ये त्वयि
 स्थितेऽपि धनकाङ्क्षया चिरभुपास्यमानार्थिनः ।

मदान्धतदुपेक्षया धनलवं य नोपश्यतो-

ऽप्यडो तदुपसेविनी भवति धीर्मम श्रीनिधे ॥ ६१ ॥

सेय्यं मामवितुं पदे तव सुभे वित्ते य दुःभात्मके

त्वं शास्त्रेण दृगादिना य सुगुणं दौषं य मे दर्शयन् ।

ज्ञात्वाप्यर्थिनिषेविणे विद्यतयन् लाभं पुनश्चार्यभाङ्-

कङ्क्षस्योद्भरणाभ्युपायमधिकं श्रीभृद्धिभोपश्यसि ॥ ६२ ॥

शस्त्रक्षाराग्निकर्माण्यतिष्ठितमनसा सूनवे त्वं पितेवान्-

अन्त्रे दुःभानि कुर्वन् नृपसुतरयिताकृत्यदण्डागुरुणि ।

दत्त्वा डेतून् गतेरभ्यवसि छिततमं त्वामुपेक्ष्योत्सटाघ-

व्यास्या दुःभैकभाजो वरकृप सुमतिं देहि मे श्रीनिवास ॥ ६३ ॥

रुपेणाललितेन मन्दविभवैरभैरनन्यस्थया

वृत्त्या यायलता मया सकमल त्वं सूत्रधारो उरे ।

रम्यप्राणिसुभूमिके भङ्गुरसैः पूर्णो जगन्नाटके

चित्रं ङास्यरसं किरस्यलघुभिर्वेद्यं छि सामाञ्जिकैः ॥ ६४ ॥

चित्ताकर्षिगुणं भुजङ्गजयकृद्दौषं प्रदानस्युडाङ्-

ठनारिप्रकाराग्रनर्तितसुगुं भक्तैकसक्ताशयम् ।

उद्वेल्लत्नकायलादरमितं वैकुण्ठगोष्ठ्यस्युडां

सर्वाशानिलयात्मकं नतनिधे त्वत्तुल्यमीक्षस्व माम् ॥ ६५ ॥

श्रीभृत्युण्यजनात्रिडन्ति तव गौस्तात्रेक्षते मे पुनः

त्वं येज्जिह्मगभोगसङ्गतिरतोऽडं येत्तपस्वी मडान् ।

अव्यक्तारिदरोऽसि वेद्मि न परं लोकं कुतस्तद्भयं

भेदे त्वत्सदसन्मयात्परमसद्रूपस्य साम्यं कमे ॥ ६६ ॥

मदौषप्रजमाश्रयव्ययकरं लक्ष्मीधर त्वद्गुण-

प्रातं लोकहिते रतं य मनसा जनन् भयाभीतिभाङ् ।

दावव्याप्तमुभद्रुकोटरगतस्वाभीष्टवातापतद्-

वर्षत्सन्निहिताम्बुभृद्गणशुकन्यायेन वर्ते उरे ॥ ६७ ॥

आयकाम जगन्ति ते पदमिति स्यात्किंवदन्ती मृषा

नैवं येन्मितभावृणोतु मम लृष्टभूयोऽपि नैव त्यजत् ।

स्थाल्यन्यः कणानीतितोऽर्थयुगथो निश्चीयते सा मया

सर्वे श्रीभृद्वेत्य शक्तिममितां त्वामाश्रयेयुस्ततः ॥ ६८ ॥

कुल्यायां सगरात्मजैः करुरुडैरुत्पादितायां क्वचित्
 सेतुं किञ्चिदकारयो वनचरैः पूर्वं किलैतत्क्रियत् ।
 उत्ताराय भवाम्बुधेरपञ्चने रत्नैर्गुणैस्तैर्दरे
 सेतुं मे प्रतिपाद्य दर्शयसि चेच्छक्तो विनिर्णयसे ॥ ६८ ॥
 अप्रकृतिबद्धमपि सुप्रत्ययमनवधमपि लसद्दोषम् ।
 कमलाप्रियमपि कुपतिं गिरिस्थमपि श्रये नियन्तारम् ॥ ७० ॥
 सुरासुरार्थाञ्चितपार्श्वराकाविलक्षणैः नृपमितं रमेश ।
 अकैकमुक्ताङ्गलकर्णभूषं मुष्णं मुहुस्ते कुरुते मुदं मे ॥ ७१ ॥
 दुर्वारोग्रमडाघजालयुगसौ किञ्चित् कथञ्चित्क्वचित्
 कुर्याञ्चेच्छरणागतिं कथममुं रक्षिष्ये इत्यात्तमीः ।
 अभ्यस्तं शरणागतावनवयः कृत्वाऽभ्रचित्रं गिरौ
 दुर्गे श्रीश इण्डीशामृद्धिषभिषज्वेषी निगूढोऽसि किम् ॥ ७२ ॥
 गिरिच्छलभिलेशयप्रवरमूर्धनैत्यस्फुरन्-
 मणिर्नरपतन्मृगाङ्किमिदृशां य वीक्ष्यस्सदा ।
 यदीक्षितनतस्मृलः कृतविलम्बनो वर्तसे
 तदा त्वनृतमद्गिरा समयभाङ् त्वमेवाव माम् ॥ ७३ ॥
 भीकरकाञ्चनलोचनघूङ्कटिवाकरमभीरुमनेकम् ।
 नाकपशोकविमोह श्रीकर सूकरविभो नौमि त्वाम् ॥ ७४ ॥
 दुस्त्यजङ्गलीकरण सुश्रीः कनकाद्रिस्थितोऽपि वित्तार्थी ।
 पुरतो निपतितमशरणमनवधिकार्तस्वरं त्यज न मां त्वम् ॥ ७५ ॥
 मा ते स्ताद्गुडदेयतान्तसुम मय्यर्थित्वतस्तज्जगत्-
 संसर्गात्रतु मत्स्वभावजनितं नायायथाः किं बलिम् ।
 वित्तार्थी कनकाद्रिभागसि ततो याञ्चानिवृत्त्युज्जितं
 लोकं मां नय वीतदृढिवचनः स्यां किङ्करस्ते सदा ॥ ७६ ॥
 भक्तैस्स्वार्थपरैरकार्युपकृतिः का वेति तान् रक्षसि
 त्वद्भात्सल्यदयाक्षमाद्युपचयव्यग्रं परार्थे रतम् ।
 कस्मान्नावसि मामघौघनिरतं स्वीयं प्रभो श्रीनिधे
 घण्टाकर्णमुभावनानापि यशो मद्रक्षणे स्थान्मडत् ॥ ७७ ॥

श्रीनाथ स्वापडाराभयि तव रुऽभूद्दृश्यस्येतमस्मात् मां
 त्वत्कूरप्रकृत्या स्वविभवपरया प्रेरिता धीर्ममेत्यम् ।
 यके नाळं तटेनां निगलय तु पदे स्वं हृतं ते गूडाण त्वं
 दूरे मे कुरुष्व प्रकृतिमपि पुनर्नापडारः प्रसीद ॥ ७८ ॥

रत्नैरितराप्रमेधपटुतैस्त्रासादिदोषोज्जितैः शुद्धैः
 काञ्चनभूषणालिममिताभूद्भासयद्भिः परम् ।
 त्वत्सायुज्यमुपागतैस्तव वपुर्हृदिरिजरीशृण्वते
 विषणो त्वत्पदमप्रमेयमहिम श्रीनाथ सद्भिर्थथा ॥ ७९ ॥

सङ्ख्यावद्भिरपि व्यपेतगणनैर्गन्धोज्जितैरथ्यवं
 सामोदैर्विगतोग्रतैरपि मनस्सम्भूतधिकाभिः ।
 शेषाद्रीऽसद्गुणैरपि सदा त्वदर्शनप्रोज्ज्वलैः
 सद्भिस्सेवितमादरात्तव कदा पश्येम पादद्वयम् ॥ ८० ॥

हरिणा रिपुकरिणामुरुकरुणावितकरिणा
 शरणागतिकरणामरतरुणाऽऽदिमगुरुणा ।
 हरिणाऽम्बुजशरणाशरदरुणाऽम्बुजहरिणा
 हरिणा कृतभरणा वयमरुणाविजिहरिणा ॥ ८१ ॥

तुल्योत्कृष्टभिवर्जितो यदि गुणैस्त्वं येत्तणैः स्वं ते त
 दन्यैरुचं तादृज्मानतमा त्रयी यदि ततः शुद्धस्य मत्सङ्गतः ।
 नावद्यं तव किं भवेदिति पुरा दृष्टं न येन्मादृशाः
 किं दृष्टः क्वचनपि तत्कुरु भवच्छुध्यै विदोषं तु माम् ॥ ८२ ॥

वैकुण्ठे परतैव वैभववती सौशील्यमुष्यास्त्वह-
 र्दीपास्तद्भूषणैर्लभाङ्गनरमृगव्योमाऽद्भुमाद्यैरपि ।
 सेव्योऽस्यद्ये भद्रुक्षुधस्तव चिरादृते गुणाः प्रस्फुरद्-
 र्वाराभितपापराशिभितं सम्प्राप्य तुष्यन्तु मे ॥ ८३ ॥

पददर्शकोरुयोजितहस्ताभ्यां निजपदाब्जनम्राणाम् ।
 भवजलधिःकरुदग्धः स्यादिति सूययसि ननु वृषाद्रीश ॥ ८४ ॥

यञ्चद्धारमरीचिकाविषयदुर्वीरुद्दव्याघ्रयुक्-
 कुङ्दावावृतिभीमसंसृतिवनीदग्धात्मसंश्रुवनीम् ।
 सारासारभवत्कारससुधां पीतां सदा कुर्वतां
 शेषाद्रीश सुधा सुधाऽब्धियजनिता सा शर्करा शर्करा ॥ ८५ ॥

कान्त त्वन्मतिकान्तिशान्तिकरप्रकान्तविकान्त्यसद्-

भ्रान्तिध्वान्तदुरन्तदुष्पथगतिश्रान्तिप्रतान्तान्तरम् ।

शान्तस्वान्तकृताच्छयिन्तनसुधासिक्तत्वद्दुःखिद्रयाः

सन्तो मां विनिवेशयन्तु सधमनसि स्वीये कटाक्षेण ते ॥ ८६ ॥

पाठान्तरम् - अेनःकृन्तनसन्ततोल्बणामवद्भूतान्तयिन्तासुधा-

सन्तुष्यन्तमिमं कुरु श्रितनिधे श्रकान्त यिन्तापल ॥ ८६ ॥

किं यामराणि धवलातपवारणानि सिंहासनानि शयनानि पदासनानि ।

पीताम्भराणि यद्वि वाऽत्र यथोचितं ते

सर्वोपचारकरणानि वृषायलेश ॥ ८७ ॥

सिद्धान्तार्थविरुद्धबद्धकुलनाभौद्धप्रबन्धच्छटा-

श्रद्धासिद्धदुर्ध्वबाधितभवन्निर्धारणाधारणम् ।

मा त्वं मा कुरु मासमाश्रित सुधामाधुर्यमाधुर्यवाग्-

गुम्भे त्वद्गुणयुक्प्रबन्धनिकरे सम्बन्धयास्मन्मनः ॥ ८८ ॥

वक्षो दक्षिणमीक्ष्यतेऽक्षततटिल्लक्ष्या ङि लक्ष्या जगद्-

रक्षादक्षकटाक्षयाऽक्षयभवत्स्वातन्त्र्यद्वीक्षया ।

मात्रा मे सतताश्रितं तव ततो मा त्रासमात्राऽसकृद्-

गाढप्रेमकृतागसोऽप्यतिशिषोः क्षान्त्येकरक्ष्यस्य मे ॥ ८९ ॥

अभ्राम्भोजसुभस्सदैव निरयव्राते स्वतन्त्रश्चरन्

प्राप्तं मद्ग्राहणेश्चया स्थिरसुभं त्वां मत्पूरे द्युम्भितम् ।

रुद्धं याकरवं परास्ति यति ते शक्तिर्दरे त्वत्पुरे

नोभूयश्च्युतिदे निधेङि सुभदे मां श्रीनिधे सद्दिधे ॥ ९० ॥

रक्षतु लक्ष्मीशो मां रक्षितरक्षोऽनुजाटिडितपक्षः ।

कुक्षिसुनिक्षिप्तजगल्लक्ष्मणामुनिदत्तलक्ष्मसल्लक्ष्यः ॥ ९१ ॥

शब्दादिदुर्विषयतापकयुगलवेऽस्मिन् घोरश्वलज्जवलनतप्त ष्टवाम्भरीषे ।

श्रीङि पुराणामपयः पटुतोऽज्जितं मां कालं

डियन्तमभिभर्त्स्यसे रमेश ॥ ९२ ॥

केचित्पुण्यदिनेष्वनल्पयतना जिह्वाग्रमात्रे क्षणं

स्वाद्वल्पं गदकृष्य वस्तु समुद्यो यद्भुञ्जते तत्क्षियत् ।

पूर्णा सर्वरसैः समस्तगदभिन्निर्यत्नलभ्यामिता
लक्ष्मीनाथकथासमुज्ज्वलसुधा स्वाधास्तु मे सर्वदा ॥ ८३ ॥

सौम्यामेककलां शुचिं च दधतः सर्वज्ञशब्दं गुड-
क्ष्माभृच्छब्दमिवावमत्य निपुणो यत्सेवया प्राप्तवान् ।
निर्दोषाः सकलाः कलाः श्रयति तं शब्दं यथार्थं नमयू-
ष्ठीर्षालङ्कृतिपादुकोऽस्तु सततं देवस्तुरङ्गाननः ॥ ८४ ॥

यत्पादाभृतमादराच्छिरसि यन्नामाभृतं यानने
विभ्रत्प्राप शिवत्वमिन्दुमकुटः सर्वज्ञतां योज्ज्वलाम् ।
धाता सोमकनीतवेदनिकरः सम्प्राप यस्मात्त्रयीं
तं शुभांशुविशुद्धवाडवदनं श्रीवेङ्कटेशं भजे ॥ ८५ ॥

पूतास्त्वद्भयनाननाः क्षितिरुडः शेषाद्रिशीर्षस्थितान्
आरुह्य इतवे तवोऽसुमनोबुद्ध्याऽपयिन्वन्त्यडो ।
तद्बुद्ध्या मुडुरुत्सृजन्ति कुसुमान्युख्यैस्त्वरशाशालिनः
प्रत्यूषेऽद्य भज प्रबोधममलस्कूर्ते रमावल्लभ ॥ ८६ ॥

सत्तेजसि सुमानि नन्दनवनादानीय देवाधिपैः
त्वत्पादद्वितयेऽर्पितानि सुधियां कुर्वन्त लक्ष्मीपते ।
त्वत्पूजापरतुङ्गवेङ्कटशिरोऽड्डद्रुमाग्रश्रित-
प्रभ्राजत्सुमबुद्धिभागपयितानीतार्पितोऽुभ्रमम् ॥ ८७ ॥

त्वत्सम्प्राप्तविभूतिरक्षणाभरः कारुण्यपूर्णां यति-
क्ष्माभृत्त्वत्पद्योः प्रपत्तिमकरोत्स्वीयार्थमप्यादरात् ।
धत्थं तद्भयने च दर्शितमभूदार्यैस्ततो मामयित्-
कल्पं वाऽप्यव वेङ्कटाद्रिधव तत्सम्बन्धतः श्रीनिधे ॥ ८८ ॥

दैन्योक्तिर्मम सप्तपादविनतिर्जाता तवाग्रे कुतः
कारुण्याम्बुनिधे रमेश विदितं नो पूर्णकामान्तिडे ।
स्वान्तं तन्नवनीतकोमलतमं छेतुर्विधोरात्मभू-
वह्निप्रोज्ज्वलगोपिकाकुचतटीलत्रं विलीनं क्षणात् ॥ ८९ ॥

कुल्लाक्षिद्वितयेन ते मधि कथाः शृण्वत्यमर्यादतां
श्रुत्यादीनि दृशोर्विलोक्य करणान्यल्पेतरांस्त्वद्गुणान् ।
शब्दादीनविभागतोऽनुभवितुं वाञ्छन्ति शक्तस्समः
त्वं चैवं कुरु मापते विभजनं स्तोकेऽपि दायेऽयुधि ॥ ९०० ॥

भूभृद्भिर्द्रुज्जमाव्यस्फुरदमरशिपुस्वामिवक्षोभिदस्ते
 रेणामात्रेण नम्राः स्मरयुधि नभरा येषु सम्पीडनोत्काः ।
 गोपीवक्षोजशैलेष्वसकृदकरुणोद्धट्टनैस्तेः किशत्वं
 प्राप्तं गच्छेन्मृदुत्वं लृट्यमिडं कथं श्रीश मय्याकुलेऽपि ॥ १०१ ॥

लङ्कायां प्राप्य बन्दीं स्वयममरवधूर्वीतबन्दीर्त्यधाः श्रीः
 आर्द्रगौराक्षसीश्च प्लवगवरभयादध्यरक्षः कृपार्ता ।
 वन्दीज्ञे कर्मबन्दीविकलमनुकलं सागसं वा त्वदङ्घ्रयो
 लग्नं कस्मान्न पासि भवशवृषधरे उम्ब मां वत्सलाऽपि ॥ १०२ ॥

भधोतभावं भवदीयतेजः प्रधोतनात्रे तपनरसमेत्य ।
 भधोतनाम प्रययौ त्रिलोकीविधोतमानप्रथ वेडुटेश ॥ १०३ ॥

सत्सङ्घातमडोसडे कुवलयप्रद्वेषिवृत्त्यञ्चिते
 नित्यं पङ्कजनीष्टकारिणि कदाचित् प्राप्य वा दक्षिणाम् ।
 भूयोऽप्युत्तरयाशया प्रयलिते प्रायो विसर्पत्करे
 सर्वत्रैव कठोरगौ भयि कथं लक्ष्मीश नो तिष्ठसि ॥ १०४ ॥

वैकुण्ठादवतीर्य यौर्यनियतं जारत्यमभ्यस्तवान्
 श्रीश त्वं नवनीतगोपवनिताः स्तोयानुषङ्गीः श्रयन् ।
 शब्दादौ विषये यिरान्मम रुचिं पातिप्रतीं भिन्नतीं
 लृत्वोत्कां त्वयि येत्परे तु पुरुषे कुर्याः कृती स्यास्तदा ॥ १०५ ॥

शेषाद्रौ कुसुमं भवेयमपि तद्यत्स्वल्पमेकं क्वलं
 नश्यद्गङ्गुमसङ्गतं न जनयल्लूनं करेण्णादरात् ।
 त्वदृभक्ताय इलान्यदृष्टविलयान्यच्छान्यनेकान्यलं
 सूते त्वत्यदगन्धकान्तिमृदुताश्चाप्रोति सार्थोदयम् ॥ १०६ ॥

जेतुं त्वां सजडान्तरस्सनिनदो मेधो वृषाद्रिं गतो
 नित्यश्रीयुत साथिरद्युतिरिलां कुर्वन् सपङ्कान् स्वतः ।
 पङ्कध्वंसक शुद्धसेवित शुचित्यक्तो नभोगस्सुष्मिन्
 लज्जाभागशनीद्धतापविकरो मुञ्चत्यडो ज्जुवनम् ॥ १०७ ॥

समीरणसमीरणश्रितसुधन्वयन्यस्फुरत्-
 सुमप्रकरतत्परभ्रमरमाडलीवेष्टितम् ।
 डिमाडिमभयादिवधवलगाढवस्त्रावृतं

विमानमुपमानवाग्रहितमाश्रितं त्वाश्रये ॥ १०८ ॥

प्रयाति मुभतां विधौ तव कलङ्कुलानेच्छया
 भजालमभिजिद्युतं प्रियवियोगदुःभासलम् ।
 यतुर्युगलमौक्तिः कश्चनवलाभूषणत्वं तथा
 नभप्रततितामपि स्वयमगाद्रमावल्लभ ॥ १०९ ॥

मद्रक्षैककृतक्षणेन भवता दत्तेन चित्तादिना
 सेवायै करणेन साधु गुरुणा गोवालसंछेदनम् ।
 छित्त्यै शिष्ये भवैधसः कुयसितं कुर्वेऽतिदुर्वारधीः
 मामीदृग्गुणमीश रक्षसि कथं शेषायलाधीश्वर ॥ ११० ॥

शाटीभास्वल्दटीत्विट्कृषिपतिः कृषितिं चारुटीकासुकुञ्ची
 युष्मत्सर्वस्वपेटीं रुचिरविरचितां शुद्धगोराशिरत्नैः ।
 वित्ताशायत्तचित्ते मयि वरदयथा सन्निधे त्वं निधेडि
 त्वद्दृश्योऽवश्यतः स्यां तदनु तव पदं न त्यजेयं भजेयम् ॥ १११ ॥

प्रयाति मुभतां विधौ तव कलङ्कुलानेच्छया
 प्रियाविरलगूढधीर्भवदुःस्थिताया गलम् ।
 ननान्दुरिव रागतोऽश्विषदनर्ध्वभासोज्ज्वला
 वृषक्षितिभृदीश्वरासितकिरीट तारावलिः ॥ ११२ ॥

आभेटोत्कं वृषाद्रिप्रभुमतिजवन श्रीशमानीय देवं
 चारुञ्चारं पुरो मे विसदृग्पुपङ्कते कीतदासत्वमाप्तम् ।
 मां त्वत्पादेऽभिराजदुर्गगण विनतं वीश्वरानन्दयित्वा
 कर्माञ्ज्याभवस्पृग्वर भज विनतानन्दनाभ्यां शुभार्थाम् ॥ ११३ ॥

कांश्चिद्रक्षसि मां कुतो न कमलेषिणोर्लतुकारण्यभाङ्
 सेच्छास्ते यद्वि मां तथा न कुरुपे कस्मान्न यादृच्छिकम् ।
 पुण्यं मे यद्वि तत्कुतो न तनुषे यित्कृत्यमेतत्तु येत्
 अन्तः किं कुरुपे ङ्युदास्स षड येच्छक्तः समो वा न किम् ॥ ११४ ॥

अत्रे तेऽपि विवाहत्परममुं किं पातयस्युग्ररुट्
 द्रुभे त्वत्पुर आकुत्र पुरास्थितोऽस्मि सलजं भूयोऽस्तु का मे क्षतिः ।
 कुर्वे साधु विवाहमेव यद्वि वा नित्ये पदे यैधवत्
 घाटाकर्णवदध्यये क्षिपसि येत्स्याः सार्थकीपस्तदा ॥ ११५ ॥

आरान्मङ्गलतुङ्गशङ्गशशम्भृद्ग्रावस्रवद्गार्निशा-
सिद्धासेकमडालवालतरुजैर्नानास्फुरत्सौरलैः ।
विभ्राजन्मकरन्दैः सुमरुता विक्षिप्यमाणैः सुमैः
आकान्तालथमिन्दिरासड्यरं वन्दे मडानन्दम् ॥ ११६ ॥

तिष्ठन् वेङ्कटशैलमूर्ध्नि पुरतः कृत्वा पतङ्गं शुचि-
स्तोमेन स्फुरताऽऽवृत्तो ननु धरन् सव्ये पवित्रं करे
वारस्त्रीजननृत्तवीक्षणमपि त्यक्त्वाऽद्धितीयो हरे
गोपीजारतया समागतमघं मार्ष्टुं तपस्तप्यसे ॥ ११७ ॥

शब्दादिप्रवाणंस्त्वदङ्घ्रिजलजात् द्रुद्धं तृणीकुर्वतः
पश्यन्तो मनुजान् विसृष्टविषयाःसन्तोऽपि लक्ष्मीपते ।
प्राप्यप्रापकशोधकाः परिलुप्तौ भक्तोरपि प्रोत्सुकाः
तत्त्वत्यधुगसङ्घं तृणामिव प्रेक्षन्त धृत्यद्भुतम् ॥ ११८ ॥

शेषाद्रीश्वर मामकं दृढपदं बह्वर्थसन्धायकं
गोजालं व्रजवासिनामिव भवद्गीतामृतासारतः ।
व्यावर्त्यामितदृष्टसत्त्वविषयात् त्वत्सन्निधौ यारयन्
रक्ष क्षेमद किञ्चिदान्तरधनं गोपालक स्वीकुरु ॥ ११९ ॥

आर्यानार्याशयाम्भोभवभवनशिरश्छेपापोग्रताप-
व्यग्रस्थोग्रस्थ भिक्षां प्रतिदिशमटतः पाणिलग्नं कपालम् ।
भ्राजतेजा व्यधास्त्वं स्फुटितमज यदा पार्श्वरक्ताप्रसृत्या
पारभ्यं रभ्य सम्यक्तव जगदवदत्सत्तदैवादिदेव ॥ १२० ॥

त्र्यक्षं रक्षकमाहुवे विवशयन् रक्ष्यस्य बाणस्य य
त्वत्पौत्राय निजात्मजो कलयितुं द्वौ द्वौ समाश्लिष्य य ।
स्वेशं कन्दितुमात्मनोर्ननु दशां त्यक्त्वाऽवशिष्टान् भुजान्
छित्वा रक्षकतां त्वदेकनिलयां लक्ष्मीनिवासाकरोः ॥ १२१ ॥

न जाने श्रीजाने छितमछितमध्याछितमडा-
विमोडो मोडोद्यद्विषमविषयासञ्जितविवशः ।
निङ्न्ताऽङ्न्ताया भवति न विवेको भवति धीः
भपसं पद्माङ्घ्री कथमिव लभेयं समगुणं ॥ १२२ ॥

कदा वा शेषाद्रौ तुलितविरजस्वामिसरसी-
जले स्नातः पूतो भुवनभवन त्वद्भवनभाङ् ।

अये लक्ष्मीनाथासुरविमथनास्मद्धननिधे
प्रसीदिति कोशन्निमिषमिव नेष्यामि द्विवसान् ॥ १२३ ॥

कदा वा पङ्कस्त्रिज्जनयदमृतं निर्मलनभ-
श्रीया पङ्कोत्पन्नं विषनिलयमञ्जं उसादिल ।
न ते रागं स्वीयं प्रकटयद्विवालोहिततया
रमेश त्वत्पादद्वितयमज पश्येयमसकृत् ॥ १२४ ॥

कदा वा दावार्थिःपरिभवभवद्भैभवभव-
स्त्रिदम्भोभृद्भम्बोल्लसनलसनप्रोज्जवलतनो ।
सुसारासाराभाशराराकराङ्गादृष्टिरमिता
प्रसन्नाऽऽसन्नाता मयि परिपतेद्भ्रुकुटपते ॥ १२५ ॥

धारकपोषकभोग्यत्वत्कः परमो गुरुर्दयालुर्नः
अस्मभ्यं त्वयि रचितन्यासोऽयं तत् सुमाव सम्बन्धात् ॥ १२६ ॥

अनेकैः स्वै र्भूषैरति मम रूपायनुदिनं
श्रमो भूयानासीदिति कृष्टिपतेस्तानि कृपया ।
दधन्ती श्रीभर्तर्निजपृथुकलक्ष्मीमनुपमां
शिरोबाढामध्ये वलसि किमु शेषत्वकुतुकी ॥ १२७ ॥

सुगन्धपरिबन्धुरं सविधसेविनां साम्यदं
लसद्विद्विपसद्भुञ्जं किसलयाम्बन्तच्छदम् ।
अदम्भमलयं गिरि श्रितमभेयलक्ष्याञ्चितं
भवन्तमभजन्त किं पटुपटीरबुधोरगाः ॥ १२८ ॥

त्वां वल्मीकगतं पुराऽतिसुरभे संवेष्टयन्तः कृष्टि-
श्रेष्टाः शीर्षभुजावलग्नानिलया गन्धैकवश्यान्तराः ।
गोक्षीरव्युतवामलूरुकभयप्रत्यक्तवन्तद्भ्यः परे
भान्तीमे किमु वेङ्कटाचलपते श्रीवासोबाह्वन्तरम् ॥ १२९ ॥

निर्द्वेषप्रतिषेधमाद्गवन् उर्याभुवैर्यर्भक-
न्यायाभ्यां न भवत्यथापि शकनाद्बुद्धा निषेधेऽपि मे ।
षट्पत्नीटनयेन देहि समतां कः किं स्वतन्त्रं वदेत्
मर्यादा क्वचिद्दुञ्जिता जयतु वा नित्या विभूतिः परम् ॥ १३० ॥
मन्निन्दास्पृडयालुताणुशिल निर्बीजं कृपालुर्भया

गुप्तं वाङ्मनसापदं य मद्यप्रातं स्वयं कीर्तयन् ।
 आदत्ते समुद्योगमुत्तय य मत्पापापनुत्तिश्रमं
 के डिञ्चित् कुञ्चयति प्रपञ्चजननोद्यञ्चद्विरिञ्चयति ॥ १३१ ॥

रक्ता दृक् स्वगुणेन ते वृद्धकरोद्रक्तं श्रियः सङ्गतेः
 त्वद्दूङ्नीलतमा तु रक्तभकरोत् वृत्ते विचित्रं त्विदम् ।
 स्वातन्त्र्यं गुणामग्रीतीत्तव ददौ स्वं पारतन्त्र्यं य ते
 भाग्यं मे पितरेतदत्यधयुजो माता त्वलं वत्सला ॥ १३२ ॥

रम्यस्यन्मरन्मिन्दुसुमनोवृन्त्वदङ्घ्र्याम्भुज-
 द्वन्द्वारकन्मनन्नीयविभवाः कुन्दुमन्मस्मित ।
 वन्दारप्रजयन्तिरानन सुधानन्दाम्रुसन्दोडिनः
 सुस्यन्दाः पवनाः त्वदधुपवनाद्भूपावनाः वान्तिवति ॥ १३३ ॥

शुवाः पात्राणि माया विपुलयवनिडा सूत्रजालानि कर्म-
 प्राता मायाविकारा वृथुपकरणापदं यान्ति पेटयौ पटिष्ठे ।
 श्रीवत्सः कौस्तुभश्चाप्रकृतिपरवशा वीक्षणोत्का नटी श्रीः
 वीलादीन् सूत्रधारः त्वमभिलभुवनं नाटकस्ते रमेश ॥ १३४ ॥

सममसममनन्तं मङ्गलं मङ्गलानाम्
 अमलममलभासा भासयन्तं जगन्ति ।
 वृद्धयवृद्धयमुष्णधीतवृष्यन्नशुष्य-
 ल्मलकमलनेत्रं स्तोत्रपात्रं करोमि ॥ १३५ ॥

प्रीतः श्रीश वपुःश्रमेण सुमदे भूरङ्गदासे धन-
 थ्युत्या प्रीततरः सुवर्णसुमुदे तोडप्रभौ निर्व्यये ।
 नाथ प्रीततमः कुलालजरठे मृत्सूनदे तत्सुमे
 प्रीतिस्ते सुलभे ममाद्य सुलभं वृत्पद्ममङ्गीकुरु ॥ १३६ ॥

नायं शीतकरो जगत्सु विडरत्पत्नीर्तिलक्ष्म्याः करे
 श्रेताञ्ज न य लक्ष्म भम्भरकुलं नो कौमुदी तारकाः
 शीतत्विट्पटवासजातिकुसुमप्राताः सुरस्त्रीकर-
 क्षिमास्तत्तनुसङ्गतास्तदनिशं ते हि भ्रमन्त्यम्भरे ॥ १३७ ॥

इपि स्वं गुणामाद्यति निकटे स्वच्छेऽन्यइपास्यदे
 दृष्टान्तस्फटिके जपासुममिड प्राभं विचित्रं मडत् ।
 श्यामोऽप्यात्मगुणेन काममतनोः श्यामाः पुरा गोपिकाः

रक्ता नन्दतपोविपाकजनने शेषायलाधीश्वर ॥ १३८ ॥

भ्रमामाण्डे सरसि स्फुटोऽुडुमुद्रे ध्रुवार्शि ते मेरुणा
 ङीडामण्डपिनीनयन्दिरमिपेणौजोयशस्सम्पदौ ।
 पश्यन्तीष्वमरीष्वपक्षमयलनास्वाराद्विसर्पत्करे
 सान्योन्यग्राहणस्पृहे भ्रममितः शेषाद्रियूडामण्डे ॥ १३८ ॥

नेत्रारुण्यमिषेण वेङ्कटपते युष्मत्स्वऽुपादिडे
 सत्वासत्त्वदृशोरुपर्यनुसृयलितस्वोद्देश्यभेदं परम् ।
 भूषास्त्रत्वयुतत्वदायुधसमं प्रह्लादद्वैत्येन्द्रयोः
 सन्दृष्टं युगपत्प्रदर्शयसि किं सद्रागरुट्त्वं पदम् ॥ १३९ ॥

रमाऽरुणपयोरुडप्रतिभयत्करैर्लोडिता
 त्वमप्यधवलौत्पलप्रभवदीक्षाणप्रेक्षाणैः ।
 गतोऽस्यसिततां ध्रुवं तव तदक्षियुग्मं सदा
 मयि प्रसरतु प्रभो वृषधराधाराधर ॥ १४० ॥

दातृत्वोपकृतिप्रियोक्तिरडितान्नोद्येद्यान् प्राभव-
 स्त्रीतान् दर्शितदन्तपङ्क्ति धनिनः संसेव्यमानान्मया ।
 मन्ये लुधुपकारकान् धनलवलाभाकुलं मां यतः
 ते श्रीवेङ्कटशैलनाथ सदयं त्वां स्मारयन्त्यञ्जसा ॥ १४१ ॥

उषणानुषणसडिषणुरेव वियरन्नुषांशुतेजश्वयं
 भूषणुं जिषणुमञ्जं य विषणुमसुपुं मुषणन्तमर्थिस्थितम् ।
 रैतृषणामृगतृषणया परवशो दृष्टाध्वनिषणातधीः
 श्रीशां कृषणरुचिं विहाय नरमाः स्तौभ्येष पुषणात्विति ॥ १४३ ॥

वृत्तिर्मे न सतीति येत्तव कुतः सर्वान्नुभुङ्क्त्वा सती
 भिल्वीशेषकृलादृ जारनृपते दस्योऽङ्गनाध्वंसक ।
 सूते पापमसौ ममैव यद्वि तर्किं निग्राहस्ते यद्वि
 त्वद्भ्रद्रीक्ष्य तद्वृज्जितः शिशुमिमं श्रीशाव भां तावकम् ॥ १४४ ॥

स्वातन्त्र्यप्रभवलाघवीक्षाणामिया त्वज्जवयोर्वत्सला
 श्रीरास्ते रुचिरोरसि प्रतिकलं स्वातन्त्र्यभङ्गात्ततः ।
 वात्सल्यादिगुणा जयन्ति शरणां त्वं भीर्न न ड्विष्टता
 सौष्यं तूळटमित्थमप्यरुचयो न त्वां भजन्ते जडाः ॥ १४५ ॥

थोरः कोऽपि वृषायले भत मडामायो जरीजृम्भते
 आराध्यप्रजवप्रसारितगुणाकृष्टाः प्रमोदाञ्चिताः ।
 तत्सात्कृत्य समग्रवञ्चितधिपः स्वं सर्वमन्यानपि
 स्वं सर्वं तदधीनमेव कुरुतेत्येवं भाषात्यन्वडम् ॥ १४६ ॥

मख्यक्षुपरिपेयकौस्तुभमणो नावेक्ष्य मत्पातकं
 रक्षायै लृट्ये निवेशितममुं मां शोभमानाज्जलिम्
 मख्यं दर्शयसे भयं मम परं उर्तुं कृपाम्भोनिधे
 श्रीशेषक्षितिभृन्निवास कमलाशुद्धान्तवक्षःस्थल ॥ १४७ ॥

स्वप्राणोश्चाऽपत्रोद्धलितनिजपदोद्यद्रजोवैभवेन
 स्वाक्ष्यास्यभाट् स्वनाभिं श्रवणमपि निजं स्वं च कं छादयाद्भिः ।
 भ्राजत्सत्त्वैस्तमोभाविवरणपटुभिर्जन्यसक्तैः स्वकुत्तैः
 भिन्नाक्षो नस्यगीःस्थैः स्वलृट्यशरणं यारुगुर्माः पुनातु ॥ १४८ ॥

श्रीभृन्मामव यक्षुषोश्च लृट्ये विन्यस्य मे सर्वदा
 त्वां वर्ते विशयोऽस्ति ते यदि परित्यक्तेतरप्रत्ययः ।
 त्वत्कारुण्यदृगापतत्तरलसद्भारैकपात्रं तु मां
 कृत्वा तत्र विलोक्योज्ज्वलमते मा मध्ववाय्यादरः ॥ १४९ ॥

अेख्यत्र मन्येऽथ लृट्यसे लृट्टृषाद्रिनाथेन लृतं तदासीत्
 शब्दादिमेवं विषयं लसद्भिर्नतिर्गृहीता मम सद्भिरस्तु ॥ १५० ॥

लृट्टो लृट्यिध्व एतीव मन्ये वृषाद्रिभर्त्रेव लृतं पुरा तत्
 एति प्रकृष्टान् विषयान् लसद्भिर्नतिर्गृहीता मम सद्भिरस्तु ॥ १५१ ॥

शुत्याधवगत्याडतवृत्त्या जडमत्या-
 ऽधृत्याऽधृतिमत्या परवत्या जनतत्या ।
 सत्या त्रिदुपेत्या क्षितिभृत्यापरवत्याततनित्या
 प्रीत्या भगवत्याविरभूत्याज्यकुगत्या ॥ १५२ ॥

श्रीभ्वीट् कुभ्रभृदभ्रुडुदभवशिवेट्टछकादिलेभेऽयप
 ख्यार्ङ्गाखिन्नरिपुखिदिष्टद्विशिभाखन्नखविद्विट्छिराः ।
 कार्ताथ्यान्वडसंस्फुरत्सदधधकछेषक्षितिप्रक्षयो
 दधात्वस्त्वदरी दरीलसदरी नीलस्सनीलस्स नः ॥ १५३ ॥

तव मुभरुथिमामु सङ्घशक्त्या समाञ्जो

नभमिषदशवर्ष्मा पादयोस्ते पपात ।

अथ तद सलुमञ्जं छादयत् तं सगन्धं

स्वयमपि बहुसङ्ख्यं तद्गुलार्थं तथाभूत् ॥ १५४ ॥

अयति यस्य वधूर्द्धयं सदा स पुरुषोत्तम षत्यनिशं हरिः ।

स्वपुरुषोत्तमतामिव बोधयन् लृदयवासिरमः स मुटेऽस्तु नः ॥ १५५ ॥

स्वांशं स्वामिसरस्यपारकुसुमे नृणां मुटे कार्तिके

द्वादश्यां सितपक्षके प्लवमुपावृढं वृषाद्रीश्वरम् ।

दृष्ट्वा देवमुटे वियत्सरसि सत्सूनेऽकदम्भो हरिः

सुप्रेमशोऽुपमेत्य नीलरयितां नीलः स सङ्कीडते ॥ १५६ ॥

अघटितघटनापटुता यद्वि तव बहुलाघमुत्तमानन्दम् ।

श्रीभूत् कुरु मां नित्यं सेवे त्वां भवति हि स्वलाभस्ते ॥ १५७ ॥

त्वन्नामानि जपन्तं नित्यं रक्षसि कथं न मां श्रीश ।

लौकिकशब्दपरोऽहं किं तेऽभिलशब्दवाच्यता नो वा ॥ १५८ ॥

परं पदमयं स्वल्पतोऽप्यपरमेव वा स्यान्न येत्

परापरविदां वरा वृषगिरीश ते सूरयः ।

कुतोऽन्यतमवस्तुतामिह यरायरेष्वात्मनाम्

अवेक्ष्य तदुपेक्ष्य ते निकटदेहलीत्वं ययुः ॥ १५९ ॥

वैकुण्ठाद्भृषशैल येव परमो यस्मात्ततोऽत्रागतः

तत्रत्यैः सलु मोदसे कमलया भान्त्यत्र ते सद्गुणाः ।

द्योसन्मर्त्यपतत्पशुकिमिदृशां गभ्योऽत्र पूर्णैः नसः

दृग्योग्योऽसि ममापि लन्त विमुष्माः पश्यन्ति ते स्वामिताम् ॥ १६० ॥

नित्ये धाम्नि नमानमक्षमपि नो साक्षी न लिङ्गं क्षमं

नित्या गीर्बहुभिः परैरितरथा नीता स्वयं दर्शय ।

तन्मे विश्वसिमि श्रुताः स्वलु गतायाता भवस्था न येत्

तन्मे दर्शयसे न तद्भृषगिरिः श्रेष्ठः परं श्रीनिधे ॥ १६१ ॥

पूर्वं त्वं निजधामनी तुलयितुं वैकुण्ठशेषायलौ

रोदःपात्रगतौ विधाय नितराभूर्ध्वोद्गतं लाघवात्

उत्सृज्याद्विमन्तिमं गुरुतयाऽधःस्थं श्रितोऽस्यादरात्

अेतद्गुणापयितुं तथैव जगतः किं तौ निधत्से सदा ॥ १६२ ॥

लक्ष्मीलक्ष्म मः परं दधदितं उैमं विदोषप्रभैः
सद्रत्नैः सडितं तमःप्रतिभटं धामायलात्तोत्तमम् ।
अत्यर्कनलदीप्रमक्षरपदं विषणोरिति स्वच्छधी-
योगीङ्गीर्विषयः स्वमित्यनुदितं वक्तीव वीनां रवैः ॥ १६३ ॥

धाम्न्यस्मिन् अडुलक्षपापि विलदुभूभूमडाराजते
अगलअमरालिधीदतनुभातिश्यामडाराज ते ।
प्राकारे स्कुडितैर्विमानमणिराडुभासामडा राजते
जालैध्वान्तडरैःकुतप्रियलसळोकीमडा राजते ॥ १६४ ॥

त्यक्तवा स्वार्थगाणं परार्थघटकः सत्पूरुषः कीर्तितः
वात्सल्यादिभवदुष्पातिमडसे सोद्ववापि दुःअप्रजम् ।
दोषानेव सदा करोडपि सुभदं पुण्यं न किञ्चित्कवचित्
तस्मात्सत्पूरुषं भवद्वितपरं लक्ष्मीश रक्षस्व माम् ॥ १६५ ॥

कस्मैचिन्मडते प्रसन्नमनसा भूपेन दत्तं वरं
ग्रामं तस्य सुतादयोडयनघिका दासाश्च भूपाविदः ।
लोकं भुज्जत अेव तद्ददडमप्यङ्गोडपि तेडज त्वया
पूर्वाचार्यवशीकृतं तव पदं भोक्ष्ये डि तद्दास्यतः ॥ १६६ ॥

श्रीश त्वन्निकटे पुरार्थितवते मादृक्स्वकीयावली-
युक्तस्वस्य शठद्विपे करुणाया त्वं तद्वलं प्रादिशः ।
अह्नेकत्वनिडुपाणोत्कवयना श्रीसूक्तिरस्यादिमा
सिद्धोदकमिवैतदीयमवदन्मां कास्ति चित्ता मम ॥ १६७ ॥

कूरेशः स्वपदाश्रिताय डि यतुर्ग्रामाय लभ्यैनसे
त्वां तस्मिन् विलसत्कुधं समुदितक्षान्तिं विधाय स्वयम् ।
स्वस्मै दत्तमदापयत्कलमतः श्रीश त्वयार्थोडपि मे
पूर्वाधाय य दापयिष्यति क्वलं स्वीयं ममत्वाश्रयः ॥ १६८ ॥

का कर्मज्ञानभक्तिप्रपदनविरडात् पातडेभ्यश्च भीर्मे
स्वाङ्घ्रौ अह्नाज्जलीनामभिनयति डरिर्जानुदङ्घं भवाब्धिम् ।
उद्विश्यैनं कदाचित्कथमपि य सङ्कतुत्रचिन्नेडज्जलिः स्या-
दार्थोक्तोडशक्तिबुद्धेरभिमतसुभङ्गच्छक्तलक्ष्यं परं डि ॥ १६९ ॥

मन्दो डन्त जनोडनवधेसुभदे सङ्कल्पमात्राद्धू-
पुत्राधैडिकलोकदायिनि डरेर्नत्येकलभ्ये स्थिरे ।

डैमे धाम्नि नधीः क्षराल्पसुभ्रुण्डालव्याधिकानर्थद-
स्त्रीडेमायतिकङ्क्यात्र भडुधा नियत्वमापद्यते ॥ १७० ॥

उत्पूलुत्य त्वरया सुशीलकणो वैकुण्ठतोऽमुं श्रितः
शिळं भूधरनिभ्रता क्कनु गता सा ते त्वरा वश्यवे ।
दीनस्यात्यधिनोऽगतोर्मम पुरो न प्रादुरासीः कुतः
श्रीभूत्वोऽकुण्ठास्तवापि किमभूद्धीमान्धमस्यैनसा ॥ १७१ ॥

भक्तयङ्गं किमुत प्रपत्तिमिवितो डेत्यन्तरं वा कुलं
डेतुर्नान्यङ्गलस्य कृत्स्नमपि नो किञ्चित्त्वयैवाज्जलिम् ।
त्वत्पाडेऽरययं कथाञ्चिदव वा मा वाऽधमत्रं तु मां
कुर्वस्थानमतश्चिनत्सि तु करं दीनः करोमीश किम् ॥ १७२ ॥

विलोक्य मम देशिकं वरभवत्यटैकाश्रयं
अकिञ्चनमसद्गतिं भडुलपापमत्राशयम् ।
त्वदङ्घ्रिशरणागतिं कथमपीरयन्तं जडं
न वीक्ष्य मम दृष्टतां स्वकृतवित्त्वमेवाव माम् ॥ १७३ ॥

दुःखं मां शरणागतं भजति येत्कन्दामि तदर्शिनः
तत्र स्याद्यदि ते दयाविरहितः स्यास्तद्भवित् ते यद्वि ।
निर्दोषो न भवेद्विधा श्रुतिशतोत्सादस्तथान्यश्रुतेः
सिध्धेन्नैव किमप्यतः परममुं रक्षाभिलाषप्रजात् ॥ १७४ ॥

वायामगोचरमनन्तमनन्यनिष्ठं
श्रुत्यादिसिद्धमनिशं गुणमण्डलं ते ।
आच्छाद्यपूर्वमिदमेव ममापि चित्रं
अस्यैकदैव छि विरुद्धमयाभये स्तः ॥ १७५ ॥

कामादिदोषनिवहः परिवर्धते मे
जनत्रधीरपि सदा रययाम्यघानि ।
दुस्सङ्गतौ रुचिरतोऽनुशयः कदापि
नोद्वेति लन्त कथमीदृगळं तरेयम् ॥ १७६ ॥

रागं विवर्धय भवञ्चरणारविन्दे
दोषेषु यत्नमनिशं विह्वलं कुरुष्व ।
आलाधवधपरिडारनयाद्युक्तं
मा दर्शयार्जय सदा भवदीयसङ्गम् ॥ १७७ ॥

छातुं नाथ नभोगतां वृषधरावास त्वमासीद्धनः
 शिहं यामृतदत्वमाश्रयविनाभावासछाडगात् तटित् ।
 अस्थैर्ये विमनाश्च मात्वमिडते वक्षस्यलोलस्थितौ
 लक्ष्यां श्रीश्वपलेति लोडवयनं विद्युन्भयत्वार्थकम् ॥ १७८ ॥

कांश्चिद्रक्षसि मां कुतो न बडुना पापेन येत्तत्कृतं
 मन्दं मामनिवारयन् मयि वसन् दक्षः डिलाकारयः ।
 कूपान्तर्निपतन्तमर्भकमलं पश्यन्त्युपेक्षापरा
 माताडपातयद्येव तत्त्वदुदितं पापं निवर्त्याव माम् ॥ १७९ ॥

अन्तःस्थो जगतां जनिस्थितिलयान् कुर्वन्नियन्ता स्वरार्द्र
 दृष्टये जननादिभाक् स्वमनसा श्रत्यादिमानोऽप्यलम् ।
 न त्वं साक्ष्यवदः प्रमाणांशुभं वाया डिमेवंविधः
 त्वं येन्मामव पातकादकपटं त्वां निश्चिनोमीदृशम् ॥ १८० ॥

कुर्वे द्दुःखकराण्यधानि मनसा कस्मादलं वासना-
 मोडाद्यैरिति येदमूनि डिमु ते वश्यान्ववश्यानि वा ।
 आद्यै तैस्त्वमकारयः स्वकरणैर्वश्यो न दण्ड्योऽस्म्यलं
 पित्राज्ञारथितस्वमातृनिधनः डिं जामदग्न्योऽद्यभाक् ॥ १८१ ॥

अन्त्ये यद्यलयानि तानि न सुभं स्यात्स्यथित्तिं त्वया
 श्रीयन्ते यदि जातुश्चित्तमपि श्रीनाथ डिं वा त्वया
 त्वत्तश्चेत्तदवारकः शकनवान्नाकारयोऽद्यं कुतः
 मध्येत्तिञ्चिदपेक्षसे न डि भवेः पूर्णस्ततो रक्ष माम् ॥ १८२ ॥

निर्भाजं मम रक्षाणे निषिलयिन्मुक्तिप्रसङ्गो यदि
 स्यान्नौ का क्षतिरक्षरं तव पदं वर्धेत डीदङ्क्यात् ।
 लोकोऽयं सकलः सुभैकनिलयः स्याद्वा जनायं विना
 लीला ते न घटेत येत्तव कृते द्दुःखप्रदस्त्वं भवेः ॥ १८३ ॥

स्वाज्ञाभेदनिजस्वदृत्यपदवीयारस्थिरं प्रायशो
 दण्डैरथनिवृत्तमेव निधनानर्हं स्वकीयं प्रभुः ।
 स्वेच्छाचारनिरोधके दृढतरे धाम्नि स्वके पातय-
 त्येवम्भूतममुं रमाधव कुतो मा पातयस्यक्षरे ॥ १८४ ॥

भालं कर्मपिताप्यकार्यशतकं कृत्वाप्यद्योषोऽवति

त्वं तातोऽनुपधिः स्वराऽशरणां दीनं जडं माममुम् ।
 मर्यादाभनवप्रमाणागदितामुत्सृज्य वा पासि येत्
 का ते ङानिरनीदृशेषु भवतात् सा सर्वविच्छीनिधे ॥ १८५ ॥

मर्यादाभवधीर्यं चक्रमधरो विप्रात्मजानक्षरं
 धामारोप्य पुनर्द्विजय समदास्तस्मात्सामानीय तान् ।
 घण्टाकर्णामुषद्विषः समनयो मुक्तिं परां श्रीनिधे
 सन्त्यन्यानि निदर्शनानि य शतं मथ्येव सा पाव्यते ॥ १८६ ॥

येतोवाक्तनुकर्मभिः क्षरतमैः कालान्तरे कार्यकृत्
 कलयं कर्तृगतं स्वतस्त्वकुशलं किञ्चिद् गतं लाघवात् ।
 विद्वत्कारकधर्मतां तद्विड ते कोपो डि मद्रोयरः
 पापं मे त्वदनुग्रहेऽत्र परमे कुत्रैष तिष्ठेद्धरे ॥ १८७ ॥

कस्मान्नावसि मां हरे मयि गुणो नास्तीति येत् किं त्वया
 दोषे सत्यवितुं यथा न निपुणो नैवं गुणो शिक्षितुम् ।
 रक्षारक्षणयोगुणागुणगता स्यादक्षता तद्भव-
 त्नाथत्वाय सद्योषमस्तगुणमप्येतं प्रभो रक्ष माम् ॥ १८८ ॥

वीक्ष्य श्रीट् प्रभुतां भयात्तव मुदे भ्रान्त्या नु मुग्धं जनः
 त्वामाडाभिलवेदिनं स्वमवति स्वार्थार्थमेव स्ववान् ।
 स्वस्थ स्वानवने क्षतिः स्वमवितुं स्वं नैव दक्षं त्विति
 त्वं नो वेत्स्यथ वेत्सि येत्कथममुं स्वामिन्न मां रक्षसि ॥ १८९ ॥

नाम्भामम्भेति तातेत्यपितरमपि किं वक्ष्यसि शोऽपि यात्रां
 दौत्यं वा सारथित्वं गिरिधृतिमवनेरुद्धृतिं वा वनान्ते ।
 सञ्चारं दैत्यरक्षोभङ्गुविधनिधनं दावपानं दयालो
 मद्रक्षार्थं [करिष्यस्यजित् बत कुतो मुग्धवत्तिष्ठसि त्वम्] ॥ १९० ॥

॥ इति श्लोकाणिमान् सप्त श्रीनिवासगुणाकरे ॥

॥ श्रीशैलस्तातयाचार्यो व्याप्यथा समयोजयत् ॥

॥ इति श्रीनिवासगुणाकरः ॥

॥ यावदुपलब्धः ॥

From a telugu book veNkaTeshakAvyakalApa

Encoded and proofread by Malleswara Rao Yellapragada
malleswararaoy at yahoo.com

——
shrInivAsaguNAkaraH

pdf was typeset on June 29, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

